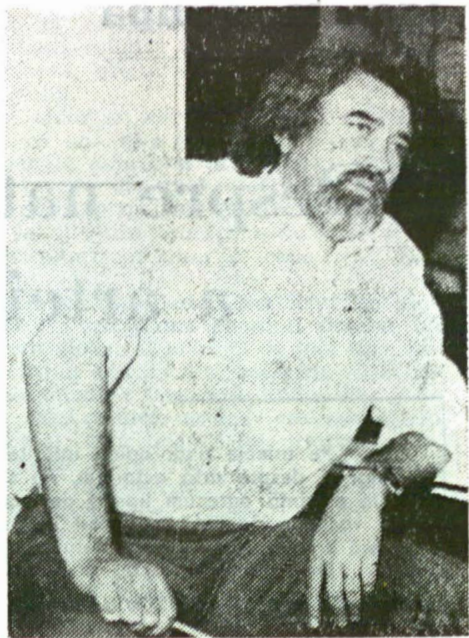

Am pornit la lucru cu o echipă excelentă de actori-colegi și intențiile regizorale au început să capete relief, munca a devenit creatoare, făcută cu multă dăruire; iar întâlnirea mea cu Moisescu, dorită de multă vreme, s-a dovedit a fi pentru amândoi de bun augur. Spectacolul a ieșit la înălțimea exigențelor noastre, la înălțimea exigențelor publicului de azi, și nu în ultimul rind a exigențelor cronicarilor, care — unii dintre ei, după aproape două sute de reprezentații — ne mai dau tircoale, pentru că vor să vadă dacă spectacolul se menține la nivelul de la premieră, dacă a crescut, dacă nu cumva a obosit, sau am obosit noi — cum din nefericire se întâmplă de multe ori în cazul comedilor. Dar, cu o asemenea echipă de actori și cu un regizor care-și supraveghează îndeaproape munca — chiar dacă nu face parte din colectivul Teatrului de Comedie — așa ceva nu se poate întâmpla. Personal, de fiecare dată cînd intru în scenă, am aceleași emoții ca și la premieră: nu pot să cobor stacheta, din motive de conștiință profesională în primul rînd, dar, mai ales, pentru că structural așa sînt construit. Toate aceste izbinzi ale spectacolului le datorăm, desigur, autorului, și în egală măsură regizorului Valeriu Moisescu, care a știut să strunească o echipă de comedieni nărași, menținîndu-i la nivelul unei comedii de bună calitate, neștirbindu-i cu nimic din latura ei de satiră social-politică.

Aristide Demetriad, de Miluță Gheorghiu, de George Vracă, de G. Storin sau de George Calboreanu — fiecare dintre ei a fost creatorul de neuitat al unor roluri monumentale ale dramaturgiei clasice românești; fie Ștefan, fie Vlaicu, fie Arbore, fie Rumân Grue...

Sansa, și nu în ultimul rînd propria-mi dorință, au făcut ca și eu să-mi leg destinul artistic, la modesta-mi dimensiune; de personaje ale dramaturgiei românești, cele mai multe dintre ele, contemporane.

Mi-au rămas ca pietre de hotar ale celor douăzeci de ani de meserie: Cain din Jocul vieții și al morții în deșertul de cenușă de Horia Lovinescu, Ștefan din Rugăciune pentru un disc-jockey de D. R. Popescu, Ion din Paharul cu sifon de Paul Everac, pînă la acest Ioviță. Căutător și luptător, pe drumuri grele dar și pline de pulbere de stele, în dorința de izbîndă a omului intransigent împotriva oricărei impurități care ar putea prejudicia construcția socialismului românesc. Necruțător cu sine, dar și cu cei din jur, el merge pînă la sacrificiu în realizarea idealului pe care și l-a propus. Lupta sa nu e lipsită de un anumit tragism, care însă îl înobilează.

Întîlnirea cu regizorul Dan Alexandrescu ține de experiențele hotărîtoare în cariera unui actor. Consider că numai printr-o înțelegere perfectă între noi, eroul lui Everac a putut să capete adevărata lui dimensiune artistică.

Convorbiri realizate de
Maria MARIN

EMIL COȘERU

interpretul rolului Ioviță din „Cartea lui Ioviță” de Paul Everac

— Ce a însemnat pentru dumneavoastră personajul Ioviță din „Cartea lui Ioviță” de Paul Everac...

— O întâmplare fericită face ca în cel de-al douăzecilea an al profesiei de actor pe scena Teatrului Național din Iași să pot apărea în fața minunatului și exigentului public ieșean cu un rol care, cel puțin pentru mine, este și va fi memorabil. Sper să rămînă la fel și pentru public!

Am considerat întotdeauna că actorul se cuvine să servească cu întreaga sa capacitate creatoare în primul rînd eroii dramaturgiei țării sale. Toți cei care astăzi ne revin în memorie ca mari înaintași ai noștri în arte actorului, fie că e vorba de Constantin Nottara, de